

et Anfald af *Ischias*, som Svigerfaderen nok en Gang tidligere havde lidt af.

Et Øjeblik efter kom Vognen tilbage med Doktor Gaardbo. Tjener Rasmussen førte ham straks op i Soveværelset.

Gaardbo havde aldrig før set sin Patient, men han kunde paa Forhaand ikke lide ham paa Grund af Arten af hans Forretning. Nu fik han desuden en bestemt Fornemmelse af, at Hr. Søholm som saa mange kraftige Mænd, der ikke er vant til at fejle noget, i høj Grad overdrev sine Smerter. Det var knap nok, han vilde tillade ham at foretage en ordenlig Undersøgelse. Stadig raabte han paa Morfin og fortalte, at hans københavnske Læge, da han sidst var syg, straks havde givet ham en Indsprøjtning.

Povl Gaardbo blev hurtigt paa det rene med, at han ikke kunde forsvare at hjælpe dette Menneske til at skulke sig fra en Time i Lidelsens Skole. Det var netop en af de Paastande, han havde fremsat i sin Tidsskriftafhandling, at naar Verden var saa fuld af samvittighedsløse og jammerlige Personer, havde Lægerne en Del af Skylden. Ved bestandig at være tilrede med alle Slags beroligende og bedøvende Midler tilslørede de Livets sande Vilkaar og franarrede Menneskene den Anledning til sund og nøgtern Eftertanke, som Sygelejet var, og som de fleste havde haardt fornøden.

„Jeg vil anbefale Dem at tage en Kop varm Hyldete med lidt Honning i,“ sagde han. „Morfin kan jeg ikke give Dem. I det mindste ikke foreløbigt. Iøvrigt vil jeg tilraade Dem for Fremtiden at indføre et Fastedøgn en Gang om Ugen. Vore Stofskifteorganer trænger ogsaa til at holde Hviledag.“

Hr. Søholm, der hidtil knap havde set paa Doktoren, rejste sig ved disse Ord overende i Sengen og gloede paa ham som paa et Spøgelse, der var steget op af Gulvet.

„Hvad er det, De siger? . . . Hvem er De? Hvordan kommer De her? Er De Læge?“

„Jeg formoder, at De selv har sendt Bud efter mig.“

„Er De gal, Mand! Vil De ikke give mig en Indsprøjtning?“

„Nej. Det Ansvar kan jeg ikke tage paa mig.“

„Ansvar? Hvad er det for Snak! Har man hørt Mage! Naar en